

Κι' εἰς ἔκλογον ἡμέρας
νάνα κρασποατέρας
καὶ Σειληθῶν ἀοκί.

Ὁφείλει, παραλίπη,
κι' ἀπὸ παιδί μωρὸ
νὰ μάθῃ πῶς μὴ τρύπα
θὰ κἀνή' στὸ νερό,

ἀν πρόσωπα μονάχα καὶ κόμμα δὲν λατρεύῃ
κι' ἂν ἰδεῖται ἀέρα σὺν παλαδῶς θηρευῇ.

Ἀδελφὲ συμπατριώτη,
πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι
σὺν δὲν ἔχῃς Βουλευτὴ
σὲ τσακόνουν ἀπ' ταῦτι
κι' ὅταν δάσκαλο σὲ πᾶνε
καὶ σὺν κτήνος σὲ κτυπᾶνε.

Τοῦτος λέει, λιμαδῆρο,
σὺν δὲν ἔχῃς βουληφόρο
πῶς φημί σοι γὰρ βλάξ.

Κι' ἀπ' ἔθῳ κι' ἔκει σὲ σπρώχνουν,
κι' ἀπ' ἔθῳ κι' ἔκει σὲ δῶχνουν
ἀρον ἀρον πῶς καὶ λάξ.

Τοῦτο, βρέ, τὸ περὶ Παίδων ἀγωγῆς ὡς ψηφοφόρων,
σπουδαῖο τὸ κατὰ λόρον,
κι' ἔτσι θὰ τὰ καταφέρνῃς
καὶ θὰ σώξῃς ἔν κινδύνῳ,
καὶ τὴν ψῆφο δὲν θὰ δίνης
δίχως τίποτε νὰ πέρνῃς.

Πρέπει πᾶ νὰ μάθῃς, γιὰ λόρα,
πῶς καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ἢ ζωῆ μίας εἶναι μόνον
ἓνα δῶσε κι' ἓνα πάρει.

Σπουδαῖο τὸ περὶ Παίδων, καὶ θὰ μάθῃς ἐξ αὐτοῦ
πῶς σὺν δίνης καὶ δὲν πέρνῃς
φαίνεσαι πῶς κουτοφέρνεις,
κι' ὅλοι τότε τρῶν καὶ πίνουν εἰς ὑγιάν του κοῦτοῦ.

Τὰς ἰδέας τὰς ἀλλοῦς
κι' ὅλα τὰ συστήματα
νὰ τὰ φέρνῃς γὰρ τοὺς φίλους,
βράστα καὶ βλαστήματα.

Φιλῆταί μου παραρθέλα,
τὰς ἰδέας καταγέλα
μὲ σαρδάνειον Ρωμηοῦ.

Καὶ μακρὰν τὴν παραφρόνην
ἐοῦ πάντα νάχῃς μόνον
τὴν ἰδέαν τοῦ ψωμιτοῦ.

Γι' αὐτὴν, ξόλινο κεφάλι,
τὴν ἰδέα τὴν μεγάλην
φόρον πρόσφερε λατρείας,
ὅταν προσώπων τὰς φατρίας,
καὶ γι' αὐτὴν πρηγῆς προσκίνα
πότε τοῦτα, πότε ἕκτινα.

Ὁμοῖο δὲν ἔχει μῆσα καὶ μπάριμπα' στὴν Κόρον
αὐτὸς τὰ κκαρῆνει,
καὶ μπαίνει' στὸ πορθῆσειν τοῦ Χάρου δίχως ναῦλα...
τοῦτο καὶ σὺ τὸ νομιθεῖς ἔσο κι' ἂν εἶσαι τάβλα.

Ὁ Βουλευτὴς σου, βλάμη,
ἔμορε νὰ σὲ συνδράμῃ.

κι' ὅπταν ἄπῃς: Ἦλι λαμὰ σαβαθβανί,
ἕκτινος μοναχὰ σωτήρ σου θὰ φανῇ.

Τοῦτος θὰ σὲ τάσῃ,
τοῦτος θὰ σὲ ποτίσῃ,
κι' ὅταν Κατῆς σὲ βάλῃ
μέσα' στὴ φυλακῇ,
ἕκτινος ἀπ' ἔκει
θὰ τρέψῃ νὰ σὲ βγάλῃ.

Χωρὶς τὸν Βουλευτὴ θαρρεῖς κοιλὰς κλαυθιμῶνος
πῶς εἶναι τοῦτ' ἢ γῆ τοῦ θεοῦ Παρθενῶνος.
Χωρὶς ἕκτινον σκύδεις καὶ γίνεσαι καμπόρην
καὶ φαίνεσαι σὺν ἀχθῶς καὶ βάρος τῆς ἀρούρης.

Χωρὶς αὐτὸν ἀπ' ἔξω τὸ Κεντρικὸ κυττῆ
καὶ δὲν ἔμορε νὰ γίνῃς μῆτε κλεφτοκοτᾶς.
Χωρὶς αὐτὸν φοβάσαι καὶ μύγα νὰ σκοτώσῃς
γιατὶ δὲν θὰ γλυτώσῃς.

Χωρὶς τὸν Βουλευτὴ σου πηγαίνει' στὰ χαμένα
κι' ἔμπρὸς σὲ κάθε νόμο σὲ πάει τρία κι' ἓνα.
Χωρὶς αὐτὸν ὁ νόμος ἔχει γὰρ σένα κύρος,
κι' εἶναι βεβαίως ἀλογος καὶ προσβολὴ μεγάλη
πολιτῆς Ἀθηναῖος καὶ κεραινεῖται ἡμεῖς
ἔμπρὸς τοῦτος σαχλονόμουσ νὰ σκύθῃ τὸ κεφάλι.

Κι' ἔγω θὰ τὸ νομίσω, βρέ ἔσλινε παληάτο,
μεγάλῃ μου ντροπῇ
ὅταν κανεὶς μοῦ πῇ
πῶς ἕκτιμὸ τοῦς νόμοσ, καὶ θὰ τὸ δῶσω μπάτοσ.

Θὰ μάθῃς πρὸς τοὺς ἄλλοις πῶς κι' ὅταν θὰ φορήσῃς
πρέπει, σαχλογεῖ,
σὺν ἔρχωντ' ἔκλοιαί,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν τάφο νὰ βῆς καλὰ ψηφίσῃς.

Ἰμνησε ἔσινὰ
τὸ μικρὸν σφαιρίδιον,
κι' ἀπὸ τὰ κοινὰ
γύρευε μερίδιον.

Κι' ὅλο φώναξε καὶ σὺ καὶ καθένας τσαλαβούτας
ὅτι πρέπει πᾶ νὰ γίνῃ
ἄκκαθῆραις τῆς βούτας,
ποῦ τὴν λένε Ρωμηροσύνη.

Τίτοιο Σύλλογο θὰ κᾶνω, ποῦ θὰ χάσωμαι τὴν νοῦ των
ἐλ' ὅς Σύλλογοι τῶν ἄλλων, καὶ μὲ πρόγραμμα τοῦτοῦτον
τοῦς ἀποῦτος θὰ κατηγῆσαι καὶ καθέναν φερματοῦ,
ἢ ἔπειτα κατὰ διαβέλουθ θὰ σὰς σταίλω μ' ἕνα φτοῦ.

(Ἔπει, κι' ἔνθ τῶν ἰδεῶν Συλλόγουσ καταγέλα,
ὁ Περικλῆς τὸν κυνηγᾷ μὲ μίαν μαναδέλα,
ὁμοῖο αὐτὸς ὁ πονηρὸς τοῦ φαῖγει καὶ τρυπώνει
ὅταν κηπο τὴν Βασιλικὴν καὶ κᾶνωνας τῆθδόν,
μὲ λαρυγγίσματα πρελλὰ
τὸν Περικλῆτο περιγέλα.)

Ἡ καὶ καμπόσαι νομισμαί,
μ' ἄλλοις λόγουσ ἀγγελαί.

Ἔσοι σὸς ὄνεται... βῆλλον ἐξ αὐτῶν ἀποτελεῖται
φιλολογικῶν σπουδαῖων... Ἄρσ ὁ συγγραφεὺς καλεῖται.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἄμφοροραπτῆς πρῶτης,
πρὸς τοῦτον σπεῖθε τοῦ συρμοῦ καθένας θιασώτης
νὰ κἀγῃ γρηγορε ἔσινὰ
τὰ ροῦχα του τὰ γαϊτανά,
κι' ἕκτινον νάδῃ λυγρὸς θισᾶν κυριαροσκόπιον...
ὁδὸς Σταδίου, κᾶνωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκιον.